

Ἡ Σταχτομάρω

ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΙ ΕΝΑΝ ΚΑΙΡΟ, ἦταν μιά γριά καί εἶχε τρεῖς κοπέ-
λες. Βγαίνανε οἱ κοπέλες στήν ἄκρη τοῦ χωριοῦ, στή χαράδρα
ἀπό πάνω καί γνέθανε μαζί μέ τή μάνα τους. Μιά μέρα, λέει ἡ
μιά κόρη:

«Ὅποια ἀπό μᾶς γνέσει ὕστερα τή ρόκα τῆς, θά τή φάμε».

Ἔβγαιναν κι ἔγνεθον δέκα μέρες συνέχεια ἀλλά οἱ κοπέ-
λες, γιά νά γνέσουν πιό γρήγορα τίς τουλοῦπες, πέταγαν τό
μαλλί κάτω. Ἡ καμμένη ἡ μάνα ὁμῶς, τήν πόναγε γιά τό μαλ-
λί καί τό μάζευε. Γι' αὐτό πάντα ἐστερνόγνεθε κι ἔτσι ἔκριναν
καλῶς οἱ κοπέλες τῆς νά τή φάνε. Ἔτσι, τή σφάζουν καί τή
μάζουν κιόλας στό καζάνι καί τή βράζουνε. Μόλις ἦρθε ἡ ὥρα
νά φῶνε, μεσημέρι πές, ἡ μικρότερη κόρη δέν ἤθελε νά φάει
ἀπό τό κρέας τῆς μάνας καί γι' αὐτό οἱ δύο ἀδελφές τῆς τήν
ἔβρουν. Θέλοντας καί μή λοιπόν, χαμήλωσε τό κεφάλι τῆς κι
ἐκάλυψε πῶς ἔτρωγε· ἀλλά τά κοκκαλα καί ἔριχνε κρυφά στήν
ἐπιδιά τῆς· μάζεψε καί τά κοκκαλα καί πῆγε καί τά ἔθαψε σέ
μιά μεριά καί κάθε πρωί πήγαινε καί τά πότηζε καί τά λιβάνι-
ζε. Οἱ ἄλλες ἀδελφές τό καταλάβανε, καί γι' αὐτό τήν ἀφήνα-
νε νηστική καί αὐτή καθότανε ὅλη μέρα πάνω στή ράχη τῆς
ἰωνιάς. Κι ἔτσι, τῆς ἔσκασαν καί τό παρατσούκλι «Σταχτο-
μάρω».

Κάποτε εἶδε στόν ὕπνο τῆς ὅτι πῆγε ἡ μάνα τῆς καί τῆς εἶπε:

«Ἄκουσε, παιδί μου, ἐκεῖ πού εἶναι τά κοκκαλά μου, θά
πῆς καί θά βρεῖς ἕνα καρόδι, πού ἔχει μέσα ἕνα φόρεμα μέ
τόν κάμπο καί τά λουλουδά, ἕνα μύγδαλο, μ' ἕνα φόρεμα πού
εἶναι τόν οὐρανό μέ τ' ἄστρα κι ἕνα φουντούκι μέ τή θάλασσα

καί τὰ κύματα. Θά βρεῖς κι ἓνα ζευγάρι παντόφλες χρυσοκέντητες. Θά τὰ φορέας καί μ' αὐτά θά πηγαίνεις στήν ἐκκλησιά».

Οἱ ἀδελφές της κάθε πρωΐ πηγαίνανε στήν ἐκκλησιά καί ἡ Σταχτομάρω καθότανε στή στάχτη. Μιά Κυριακή στολίζεται ἡ καλή σου ἡ Σταχτομάρω (Μάρω ἦταν τ' ὄνομά της) καί βάζει τὰ ὠραία φορέματά της καί πηγαίνει στήν ἐκκλησιά. Κανένας δέν τή γνώρισε· μόλις ὅμως κόντευε νά τελειώσει ἡ λειτουργία, ἔφυγε, ἔβγαλε τὰ ρούχα της καί κάθισε στή στάχτη. Ὅταν γύρισαν οἱ ἀδελφές της, ἄρχισαν:

«Δέν ἤρθες στήν ἐκκλησιά, νά δεις μιάν ὁμορφη πού ἦρθε στή λειτουργία!»

«Ποῦ νά ῥθω ἡ κακομοίρα, μέ τίς στάχτες μου!»

Τήν ἄλλη Κυριακή πάλι τὰ ἴδια ἔκαμε. Τό βασιλόπουλο ἄρχισε νά τὸ τρώει ἡ περιέργεια κι ἔλεγε:

«Γιατί νά μὴν τή σταματήσω, νά δῶ ποιά ἦτανε;»

Τὴν τρίτη Κυριακή λοιπόν, μόλις ἡ Σταχτομάρω ἀνέβηκε στό γυναικωνίτη, τρέχει τὸ βασιλόπουλο καί γεμίζει τὴ σκάλα μέ μέλι. Κατὰ πῶς ἔκανε πάντοτε, πῆγε καί τώρα νά κατέβει ἡ Σταχτομάρω, μὰ, κολάει ἡ παντόφλα της καί αὐτή, γιά νά μὴ σταθεῖ κι ἀφῆσει, τὴν ἀπαρτάει καί τότε τὴν παίρνει τὸ βασιλόπουλο. Γύρισε τότε ὅλη τὴν πολιτεία κι εἶπε πῶς σ' ὅποιον πιάνει ἡ παντόφλα, θά τὴν παντρευτεῖ. Σέ πολλές ἔπιανε, ἀλλὰ, ἔλα πού δέν εἶχανε τὴν ἄλλη παντόφλα;

Μόλις ἔφτασε καί στό σπίτι τῆς Σταχτομάρφως, λένε οἱ ἀδελφές της:

«Ἔλα τώρα, κρύψου, νά μὴ σέ δεῖ μέ τὰ χάλια σου τὸ βασιλόπουλο».

Τὴ βάνουν τὸ λοιπὸν κάτω ἀπὸ μιά κόφρα. Μόλις ἦρθε τὸ βασιλόπουλο, τοῦ ἔφεραν καρέκλα νά κάτσει ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ εὐλογημένο κάθισε πάνω στήν κόφρα.

«Μή, βασιλιά μου», τοῦ λένε, «ἔχουμε μιά κλωσσοῦρα, ἀπὸ κάτω καί θά σέ τιμπήσει». Τίποτα ὁμως αὐτός. Ἐνῶ τὸ λοι-

πὸν ἐπροβάρανε οἱ κοπέλες τὴν παντόφλα, δίνει μιά τομπιά ἡ Σταχτομάρω καί τὸ βασιλόπουλο δίνει μιά κλωτσιά στήν κόφρα καί φανερώνεται ἡ κοπέλα. Τῆς βάνει κι αὐτὴς τὴν παντόφλα καί τῆς πῆγαινε κουτί. Τότε αὐτὴ τοῦ ἔφερε καί τὴν ἄλλη καί ντιῆθηκε κιόλας τὴν παίρνει τὸ βασιλόπουλο καβάλα στὸ ἄλλο γό του καί τὴν κάνει βασίλισσα καί ἔζησε ἐκεῖνη καλά κι ἐμεῖς καλύτερα.

Συλλογέας: Δάγκλας Κωνσταντῖνος

Ἀφήγησι: ἡ μητέρα του, 60 ἐτῶν τὸ 1958

Ἰόπος προέλευσις: Κατωμέρι Λευκάδος